

רע"פ 5352/21 - אבו רמילהמחמד פארס נגד מדינת ישראל- עיריית ירושלים

בית המשפט העליון

רע"פ 5352/21

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

אבו רמילהמחמד פארס

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל- עיריית ירושלים

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-עפמ"ק 42355-03-21 מיום 24.06.2021 שניתן על ידי השופטת ר' פרידמן-פלדמן

בשם המבקש:

עו"ד גרשון קליינר

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ר'פרידמן-פלדמן) בעפמ"ק 42355-03-21 מיום 24.6.2021, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (השופט ד' מרדכי דמביץ) בתו"ב 41340-04-18 מיום 21.10.2020.
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן, המתייחס למבנה בן ארבע קומות, הממוקם בשכונת עיסוויה בירושלים (להלן: הנכס), ולפיו בכל ארבעת הקומות ובמרפסת פתוחה שבמבנה בוצעו עבודות בנייה ושימוש ללא היתר. על כן, יוחסה למבקש עבירת שימוש הטעון היתר לפי סעיפים 145(א) ו-204(ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק) בתוספת תקנה 1(1) לתקנות התכנון והבניה (עבודות ושימוש הטעונים היתר), התשכ"ז-1967 (להלן: התקנות) וסעיף 1 לחוק.
3. בית המשפט לעניינים מקומיים הרשיע את המבקש בשימוש האסור בקומה אחת מתוך הארבע בלבד, לאחר שלא הוכח כי היה זה המבקש אשר ביצע את יתר עבודות הבניה והשימוש המפורטות בכתב האישום; וזיכה אותו

מיתר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

בהמשך לכך, נגזרו על המבקש קנס כספי בסך 30,000 ש"ח או 120 ימי מאסר תמורתו; צו המורה לאטום את הבינוי לגביו הורשע ולא לעשות בו שימוש; וכן התחייבות בסך 15,000 ש"ח שלא לעבור עבירה לפי דיני התכנון והבניה למשך שנתיים.

4. על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים הגישה המשיבה ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים.

5. בית המשפט המחוזי בפסק דינו סקר את המסכת העובדתית כפי שבאה לידי ביטוי בבית המשפט לעניינים מקומיים, ודן בטענות המשיבה על זיכויו של המבקש בחלק מהעבירות.

בסופו של דיון, סבר בית המשפט המחוזי כי יש לקבל את הערעור, וזאת מבלי שהתעלם מההלכה בדבר אי-התערבות בקביעות עובדתיות של בית המשפט בשבתו כערכאה דיונית. ואולם, בנסיבות העניין מצא בית המשפט המחוזי כי אין לפטור את המבקש מאחריות לבניה והשימוש שנעשה בכל המבנה, הן על ידו והן ידי בניו, בהיותו "בעל המקרקעין בשעת ביצוע העבירה", וזאת מאחר שלא טען ולא הוכיח כי לא ידע על הבניה והשימוש או כי נקט בכל האמצעים הנאותים לקיום הוראות החוק בכל הנוגע לעבודה הנדונה, אלא זו נעשה "בהסכמתו ובברכתו", כפי שעלה מעדותו.

בית המשפט המחוזי בחן את ביצוע העבודות בכל אחת מקומות המבנה, ובסופה של בחינה זו סבר כי יש להרשיע את המבקש ביחס לבניה בקומות 3 ו-4; ובאשר לקומת הקרקע והמרפסת החזיר את הדיון בשאלת קיומו של היתר בניה לבית המשפט לעניינים מקומיים.

6. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, אשר הוגשה בטרם הכריע בית המשפט לעניינים מקומיים בסוגיות אשר הוחזרו להכרעתו.

7. דין הבקשה להידחות על הסף.

כידוע בהליך פלילי, למעט מקרים בהם מקנה החוק זכות ערעור במפורש, לא ניתן לערער על החלטה אלא במסגרת ערעור על פסק הדין כולו (רע"פ 5813/19 פרץ נ' מדינת ישראל (9.9.2019)).

כפי שפורט לעיל, בית המשפט המחוזי קיבל בעיקרו את ערעור המשיבה והחזיר את הדיון לבית המשפט לעניינים מקומיים. אך, הבקשה לרשות ערעור הוגשה בטרם בית המשפט לעניינים מקומיים נדרש בשנית לעניינו של המבקש.

8. אשר על כן, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ו באב התשפ"א (4.8.2021).

ש ו פ ט